

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 3. Sapienti nec nouas, nec miras videri debere publicas calamitates.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

generis humani? Hæc igitur sua mole ruere, quid aliud est, quam ligna, & lapides cadere, atq; dissolui, & hoc magnum putabis? nõ putabis, vel enim uero nõ eris magnus.

§. 3.

Sapienti nec nouas, nec miras uideri debere publicas calamitates.

IN hoc argumento, ut alijs multis, verissimum illud sapientis: *Nihil sub sole nouum*. Etsi enim nobis trudatur dies die, nouæque pergant interire Lunæ, nunquam tamen ex toto interit publica calamitas, sed alia ex alijs enascitur, ut enata omnibus retrò actis iam sæculis; adeoque nec noua, nec mira cuiquam uideri debet.

Circulantur, inquit Lipsius, cotidie hæ clades, & orbe quodam
eunt

L. 2 de
Const.
c. 26.

cunt per hunc orbem, vt potius mirum videatur illud, si exlex quispian sit ab hac communi lege, nec onus ferat, quod ferunt omnes. Solon amicum quemdam Athenis plus equo lugentem in editam arcem deduxit, & subiectas omnes in magna vrbe ædes ostendit; addiditq; illud sapiētis. Cogita quam multi luctus sub his tectis olim fuerint, nunc versentur, postea futuri sint: ac mitte mortalium incommoda tanquam propria, & noua deflere.

Quod illi factum, dictumue, hoc cuiq; nostrum & fieri, & dici velim in magno isto mundo. Sed quoniam re non potest, fiat cogitatione; ea quippe libera est, atque expedita. Statuat illa vnum aliquem in altissimo coeli vertice, è quo velut

lut è speculâ despiciat subiectum
 quidquid est sublunare ; vrbes ,
 prouincias , regna , imperia veluti
 septa quædam cladium humana-
 rum, & amphiteatra, in quibus vi-
 fantur cruenti fortunæ ludi : & ve-
 lut arenæ in quibus non cum be-
 stijs luctandum est miserabili sane
 spectaculo: sed cum genere nostro,
 & quasi nobiscum ipsis: quidni e-
 nim dixero nos cum nobis ipsis
 pugnare, vbi cum homine, eius-
 dem nobiscum naturæ cõsorte pu-
 gnamus : & hanc terram veluti
 punctum ferro diuidimus.

Ita diuisa pridem Germania bel-
 lis, ac motibus intestinis : ita diuisa
 Gallia, Italia, & Belgium vno pro-
 pè sæculo ; quo dici potuit belli,
 Martisq̃ue theatrum.

Et hæc quidem sunt calamitates,
 quas

quas nostra vidit, & sensit ætas, sed nec miræ nec nouæ sunt illæ, his similes, imo maiores tota quanta est, spectauit Antiquitas, & in ijs cædes mortalium longè maximas.

Ordiamur à Iudæâ regione, & gente sacrâ: quid non est passâ seu in Ægypto exule terrâ, & arente solo, seu ciuili, externoque bello? ut non exponam omnia per indicem singillatim; in vna vrbe Hierosolymâ, per omne tempus obsidionis, mortui, aut cæsi, deciescentena millia, capti vero nonaginta septem millia.

De def
orac.

Quid Græcos memorem, & cultissimam olim regionem, quæ a deo bellis attrita, ut Plurarchus tradiderit eam vniuersam non fuisse suo æuo. conficiendis *tribus millibus militum*, ecce ut ferro attonsa, atque

atq; exhausta. Non potest vniuersa regio, quod in eâ prius oppidulum potuit.

Quid Italiam, ac Romanos in theatrum euocem, quæ in ijs, & quam effusa maria malorum, quæ cædes, ac strages, quæ prouinciarû vastationes? Bello Punico secundo in solis Italiâ, Hispaniâ, Siciliâ supra quindecies centena hominum millia non totis septemdecim annis consumpta. Bello ciuili Cæsaris, & Pompei ad millia trecenta. Sub vno Cæsare, vndecies centena, & nonaginta duo millia hominum aduerso ferro periere. Scilicet has ille in externos strages edidit, vt taceam eas, quas suis ipse, ciuilibus bellis intulit. Omitto Q. Fabium, qui centum decem Gallorum millia: C. Marium, qui ducenta Cambrorum:

brorum:

brorum : Ætium, qui Catalaunico prælio centum sexaginta duo milia prostrauit, ac cecidit. Diceres profecto hominum greges sic sterni, vt segetes à falce. Habes, amice Lector, & his in bellis censes innumera prope hominum cadauera, vide & oppidorum.

Cato ille Censorius gloriatur plura se in Hispania oppida cepisse, quam dies in ea egerit. Sempronius Gracchus trecēta in ea deleuit.

Mitto cetera, quæ longum esset recensere, atq; ex his conficio, viro sapienti, qui prima sæcula cum postremis componet, nullam esse, aut videri posse nouam, & miram calamitatem : sed potius & antiquam & vsitatam, imo cum ipso orbe natam, nec desituram, nisi cum illo. Quæ vna cogitatio & solatio esse

esse poterit, cum familia in ætatem nostram incurrent mala, & remedio, nè ijs se deijci, aut etiam deprimi animus patiatur.

§. 4.

Publica mala à Deo immitti ad castigandam sepius in hac vitâ insignem hominum malitiam: ne eam grauius puniat in æternitate, & hoc viro forti, ac iusto solatium.

Tertullianus, vt solet ingenitâ magnæ mentis solertiâ, & cõcitatâ eloquentiæ vi, ac facundiâ, describit insana hominum studia, insolentem auaritiam, habendiq; libidinẽ, cui vix vnus orbis sufficit.

Omnia, inquit, iam peruia, omnia negotiosa, solitudines famosas retro fundi amœnissimi oblitterauerunt, syluas arua domuerunt, feras, pecora fugauerunt; arena seruntur,

Lib. de
anima
c. 30.